

359. Åda, Vagnhärads sn, Hölebo hd.

Pl. 187. Pl. 26.

Ristningen finnes å den brant uppstigande bergväggen vid nordöstra sidan av Åda allé, 10 m. N om Sö 39. Den upptäcktes den 21.7.1928 av artisten H. Faith-Ell under sökandet efter sistnämnda, sedan Dybecks dagar kända ristning; båda ristningarna voro täckta av mossor.

Avståndet från markytan till ristningens underkant är 1,50 m. Ristningens höjd är 1,04 m., bredd 0,74—0,75 m. Markytans höjd över havet är 6 m., och ristningens 7,5 m. Motsvarande siffror för Sö 39 är 6,5 m. och 8,5 m. Runstenen vid Trosa bro (Sö 36) står c:a 5,1 m. över havet. Omkring år 1000 låg vattenytan vid Trosa ungefär 3 m. högre än nu.¹ En smal vik gick då upp förbi Trosa i Trosaåns dalgång nedanför berget med ristningarna och övergick omärkligt i ån, som var segelbar upp till gamla Trosa kyrka.

Ytan är jämförelsevis slät och jämn, och ristningen väl avpassad efter det utrymme, som finnes. Den har därför fått en naturlig fyrkantig form, begränsad både upptill och på sidorna straxt utanför drakslingan av djupa sprickor i stenen. Nedtill förbindas huvud och stjärt av ett enkelt koppel. I mitten finnes ett ornamentalt utbildat kors. — Ristningen är icke särdeles djupt huggen, men i stort sett tydligare än Sö 39. Högra sidan är jämförelsevis mera nött än den vänstra. Alla runor kunna dock anses som fullt säkra.

Inskrift:

· arulfr · auk · kamal · auk · sbiuti · þair · litu · heli · hakua · eftir · rukuat · fapur · sin · kupan

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

Ar(n)ulfr ok Gamall ok Spiuti þæir letu hælli haggva æftir Rog(h)vat, faður sinn goðan.

»Arnulv och Gammal och Spjute de läto hugga hällen efter Rogvat, sin gode fader.»

Till läsningen: 33 och 41 **e** äro tydligt stungna. Däremot saknas prick i 10, 38, 48 och 60 **k**, 29, 58 **i**. Bst i 6 **r** är svag; likaså v. bst i 22 **t** och h. bst i 32 **h**. 46—51 **rukuat** äro svaga, men dock fullt säkra. Av 50 **a** finns endast v. bst i behåll. 57 **s** är skadat, likaså 61—62 **up**. 59 **n** har bst bevarad blott på v. sidan.

Mansnamnet *Ar(n)ulfr* förefaller icke vara tidigare känt från svenska runinskrifter. Spar samma belägg finnas i medeltida urkunder. I Norge och på Island har det varit vida vanligare. Om *Gamall* se Sö 312. *Spiuti* är ett ovanligt namn, belagt Sö 131 och i en uppländsk inskrift vid Tengby, Löts sn (*UFT* bd 3, s. 217). Jfr även *Spiut* Sö 106. **rukuat** torde återge ett *Rog(h)vat*, ack. Ett sådant namn är emellertid förut icke känt. Det är bildat på samma sätt som *Sighvatr*, *Gunnhvatr* o. a., innebörden är ungefär densamma som i Karlevi-stenens *rogstarkr* 'stridsstark'.

Ristaren av Sö 359 använder **u**-runan som tecken för *o*-vokal (**kupan**, **rukuat**). Anmärkningsvärt är, att han icke alls brukar **r**-runan: **arnulfr**, **þair**, **eftir**.

360. Bjuddby, Blacksta sn, Oppunda hd.

Pl. 187.

Runstenen hittades, enligt vad nämndeman Larsson i Bjuddby uppgav (1928), något av åren 1910—12 av Larsson själv vid trädesplöjning i åkern SV om Vadsbro prästgård, på västra sidan av landsvägen, ungefär mitt emellan denna och järnvägen, på Bjuddby ägor. Stenen var tvärs

¹ Enligt uppgift av statsgeologen d:r E. Granlund.